

ledning i de årlige beretninger, som register-tilsynet skal udsende om sin virksomhed i medfør af § 27 i forslaget til lov om offentlige myndigheders registre. Registertilsynet vil endvidere efterfølgende kunne foretage en vurdering af, hvorvidt en nærmere angiven registrering opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, 3. pkt., og eventuelt pålægge virksomheden at foretage slettelse. Spørgsmålet vil endelig kunne forelægges domstolene til bedømmelse. Det vil eventuelt kunne ske under en straffesag, hvor der rejses tiltale for overtrædelse af § 3, stk. 2, eller for tilsidesættelse af et påbud om slettelse meddelt af registertilsynet.

3. Det må dog i den forbindelse fremhæves, at kravet om, at en registrering af de pågældende oplysninger kun må ske med samtykke af den person, som oplysningen vedrører, eller under omstændigheder, hvor den pågældende må vide, at oplysningen vil blive registreret, i langt de fleste tilfælde må antages at sikre, at den enkelte person selv kan bestemme, om en virksomhed må registrere den pågældende oplysning. Det kan imidlertid ikke ganske udelukkes, at der kan forekomme situationer, f. eks. i forbindelse med indgåelse af arbejdsaftaler og lignende, hvor en person kan føle sig presset til at samtykke i en registrering og derved give afkald på beskyttelsen efter loven. For at sikre en vis yderligere beskyttelse af den enkelte bl. a. i sådanne situationer er den nævnte bestemmelse i 3. pkt. medtaget som en yderligere betingelse, der altid skal være opfyldt, når en virksomhed foretager registrering af de mere følsomme oplysninger.

Spørgsmål 3:

»Vil lovforslagene om private og offentlige registre ændre registrerede personers manglende adgang til at blive gjort bekendt med egne oplysninger i forsikringsbranchens fællesregistrering af forsikrings søgende, der frembyder en særlig risiko ved personforsikring (jfr. delbetænkning nr. 687/1973, side 37)?«

Svar:

Som anført side 37 i betænkningen (nr. 687/1973) om private registre foretager forsikringsselskaber i dag en fælles registrering af den del af de forsikrings søgende, der frembyder en særlig risiko, og der foretages i

den forbindelse bl. a. registrering af oplysninger om sundheds- og sygdomsforhold samt om alkohol- eller narkotikavaner. Der henvises endvidere til den henvendelse af 6. december 1977, som retsudvalget har modtaget fra Assurandør-Societetet og Statsanstalten for Livsforsikring (L 37 – bilag 7). Som anført i denne redegørelse kan forsikringsselskaberne fra fællesregisteret få oplyst, om der findes registreret oplysninger om en bestemt person med henblik på en vurdering af, om selskabet ønsker at indgå en nærmere angivet forsikringsaftale med den pågældende. De nævnte registre vil således være omfattet af bestemmelsen i § 3, stk. 3, hvorefter der kræves tilladelse fra registertilsynet til oprettelse af registre med henblik på at advare andre imod forsikringsforbindelse med en registreret.

Som nævnt i bemærkningerne til § 3, stk. 3 og 4, har justitsministeriet fundet det rigtigst, at de nærmere regler om oprettelsen og brugen af sådanne registre, herunder om egenaces til de registrerede oplysninger, fastsættes af registertilsynet som vilkår i forbindelse med en tilladelse, således at reglerne herom fastsættes ud fra en konkret vurdering af hvert enkelt register for sig. For så vidt angår egenaces til helbredsoplysninger må det forekomme nærliggende, om registertilsynet fastsætter regler, der svarer til, hvad der er foreslået i forslaget til loven om offentlige myndigheders registre med hensyn til egenaces til edb-behandlede sygdoms- og patientregistre i den offentlige sektor. Der kan i øvrigt i den forbindelse henvises til, at det side 6 i den nævnte redegørelse fra Assurandør-Societetet og Statsanstalten er oplyst, at forsikringsselskaberne i dag henviser registrerede, der ønsker egenaces til helbredsoplysninger, til at rette henvendelse til den læge, der har udfærdiget lægeattesten.

Spørgsmål 9:

»Hvordan kan et ændringsforslag udformes, der betyder, at kreditor selv (og ikke kreditbureauet) skal underrette debitor, og hvilke fordele og ulemper vil der være ved et sådant system?«

Svar:

Som anført under pkt. 2 i justitsministeriets redegørelse af 19. april 1978 i anledning af henvendelsen af 9. januar 1978 fra Ribers